

B.M.

Η γενική απεργία της 22ας Μαρτίου ήταν παραπάνω από επιτυχημένη: Εξέφρασε την συσσωρευμένη οργή του γαλλικού λαού και την αποτυχία του πολιτικού συστήματος να την ενσωματώσει μέσω ενός νέου «κοινωνικού συμβολαίου». Η συνέχεια, όμως, κυρίως δε η ταξική ενότητα μεταξύ των αγωνιζόμενων τμημάτων του λαού, είναι που θα κρίνει την έκβαση της αναμέτρησης.

Η άνοιξη του γαλλικού κινήματος μύρισε για τα καλά

Η γενική απεργία της 22ας Μαρτίου στο δημόσιο τομέα της Γαλλίας ανέδειξε το εύφλεκτο υλικό που κοχλάζει εντός της γαλλικής κοινωνίας, αλλά και τις υποβόσκουσες δυνατότητες για την εμφάνιση ενός μαζικού και οργανωμένου εργατικού κινήματος σε μια από τις χώρες όπου χτυπάει η καρδιά της ευρωπαϊκής μπουρζουαζίας. Με 500.000 συμμετέχοντες σύμφωνα με τη CGT, πάνω από 35% συμμετοχή στην απεργία των σιδηροδρομικών υπαλλήλων και 25% στους εκπαιδευτικούς, σύμφωνα με τα κλαδικά τους συνδικάτα, αλλά και τη μαζική συμμετοχή των εργαζόμενων στα αεροδρόμια και πολλές άλλες υπηρεσίες, με την παρουσία φοιτητών/τριών, ανέργων και συνταξιούχων, η απεργία ήταν παραπάνω από επιτυχημένη: Εξέφρασε την συσσωρευμένη οργή του γαλλικού λαού, την αποτυχία του πολιτικού συστήματος να την ενσωματώσει μέσω ενός νέου «κοινωνικού συμβολαίου», αλλά και τον πόλεμο στον λαό που θα πρέπει να εξαπολύσει η κυβέρνηση εάν θέλει να περάσει τις νέες αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις.

Η κυβέρνηση Μακρόν, ενώ εκλέχθηκε ως το «μη χείρον» και μετά από μια ραγδαία ανακατάταξη στον πολιτικό χάρτη της Γαλλίας, έχει προκατόχων της. Η CAP22, η «επιτροπή για τη δημόσια δράση», φέρνει ιδιωτικοποιήσεις σε σιδηροδρόμους, αεροδρόμια και άλλες υπηρεσίες, καθώς και κύμα 120.000 απολύσεων από το δημόσιο σε βάθος μερικών ετών. Ταυτόχρονα, οι αντιπροσφυγικοί νόμοι σκληραίνουν ενώ η επίθεση στη νεολαία αποτελεί ίσως το πιο ευαίσθητο σημείο. Η κυβέρνηση, συγκεκριμένα, τολμάει όχι απλά να αγγίξει, αλλά επιχειρεί πραγματικά να γκρεμίσει μια από τις σημαντικότερες κατακτήσεις του κινήματος στην Γαλλία: τον δημόσιο χαρακτήρα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Μέσα από το νομοσχέδιο αυτό αναδιαρθρώνεται πλήρως το σύστημα εισαγωγής και εξέτασης των μαθημάτων, οδηγώντας έτσι σε μια εκρηκτική όξυνση των ταξικών φραγμών στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, ενώ την ίδια στιγμή, τμήματα μαζί με ερευνητικά κέντρα συγχωνεύονται σε υπερ-ιδρύματα. Ταυτόχρονα, ο Μακρόν συζητάει για επαναφορά της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας, μάλλον για να κάνει χάρη σε όσους έχουν πεταχτεί εκτός πανεπιστημίων και... βαριούνται.

Η έλλειψη οργανωμένης πολιτικής πρωτοπορίας παραμένει εμφανής και το κίνημα θα περάσει μέσα από τις ρεφορμιστικές συμπληγάδες του Μελανσόν

Η νεολαία όμως, και δη η φοιτητιώσα, αποτελεί μια ιδιαίτερος ευαίσθητη χορδή του παλμογράφου της λαϊκής οργής — και στην περίπτωση της Γαλλίας, αυτό ισχύει εις διπλούν. Αρκεί να θυμηθεί κανείς ότι των μαζικότερων απεργιών απέναντι στο νόμο «El Khomri», προ διετίας, προηγήθηκαν οι νεολαιίστικες διαδηλώσεις του «Nuit Debout». Αλλά και το ίδιο το ιστορικό παράδειγμα του Μάη του '68, από τον οποίο

φέτος συμπληρώνεται μισός αιώνας, επιβεβαιώνει αυτόν τον κανόνα.

Σε κάθε περίπτωση, για το σημερινό ξέσπασμα στο φοιτητικό κίνημα της Γαλλίας τα νούμερα μιλούν από μόνα τους: Μόνο τις τρεις πρώτες μέρες της περασμένης εβδομάδας, το πανεπιστήμιο του Μονπελιέ πραγματοποίησε γενική συνέλευση με 2.500 άτομα, το Le Mirail στην Τουλούζη με 2000, το Tolbiac του Παρισιού και εκείνα της Νάντ και της Νανσί με 800 και το πανεπιστήμιο της Λιλ με 250. Η συμμετοχή στις συνελεύσεις γιγαντώθηκε κυρίως μετά τη βάρβαρη κρατική και παρακρατική βία, που δέχθηκε το φοιτητικό κίνημα. Μέσα στα πολλά περιστατικά εκκενώσεων πανεπιστημιακών χώρων, ξεχώρισε αυτό του Μονπελιέ, όπου υπό την εντολή του κοσμήτορα, κουκουλοφόροι φασίστες εισέβαλαν στο χώρο κατειλημμένου αμφιθεάτρου και προπηλάκισαν τους φοιτητές, ώστε να το εκκενώσουν. Ταυτόχρονα, έχει υπάρξει συντονισμός των συνελεύσεων των φοιτητών τόσο από το πανεθνικό φοιτητικό συντονιστικό που διοργανώθηκε στο «κέντρο αγώνα» του πανεπιστημίου της Τουλούζης, με αντιπροσώπους από 38 πανεπιστήμια, όσο και από την συντονιστικά στην εκπαίδευση που συγκροτήθηκαν το προηγούμενο διάστημα. ([διαβάστε το κάλεσμα](#))

Με επόμενο κόμβο την απεργία που έχουν εξαγγείλει διάφοροι κλάδοι, με πρώτους τους σιδηροδρομικούς, οι οποίοι έχουν αποφασίσει κυλιόμενες απεργίες από τις 3 Απριλίου, πρέπει να βγουν κάποια πρώτα πολιτικά συμπεράσματα όσον αφορά την εξελισσόμενη αναταραχή στη Γαλλία:

Πρώτον, λοιπόν, είναι σαφές πως η λαϊκή οργή δεν οφείλεται μονάχα στην κατά μέτωπο επίθεση και την αδιαλλαξία της κυβέρνησης Μακρόν. Αποτελεί συνέχεια, μέσα από παύσεις, ενός ευρύτερου κύκλου αγώνων που διεξάγονται στη χώρα, ίσως με χρονική διαφορά από τον υπόλοιπο ευρωπαϊκό Νότο, αλλά με κοινή αιτία: Την κρίση «συσσώρευσης» στην καπιταλιστική οικονομία αλλά και στο πολιτικό της εποικοδόμημα.

Δεύτερον, είναι παρών και εμφανής ο -κρίσιμος κάθε φορά- παράγοντας που οδηγούσε στη λήξη και την εκτόνωση σε κάθε κύκλο αγώνων. Η έλλειψη οργανωμένης, πολιτικής πρωτοπορίας, η οποία θα μπορούσε να ενοποιήσει τα αιτήματα και τις διεκδικήσεις των επιμέρους κομματιών και να εκφράσει μια συνολική απάντηση σε ανώτερο επίπεδο. Παρά τις τίμιες προσπάθειες του NPA για ανασυγκρότηση, μετά την εκλογική καμπάνια του Φιλίπ Πουτού και ιδιαίτερα των κομματιών του τοποθετούνται σε επαναστατική-κομμουνιστική κατεύθυνση, υπάρχει έλλειμμα και αναντιστοιχία με τον βαθμό εξέλιξης του κινήματος.

Τρίτον, η λαϊκή οργή και το μαχόμενο κίνημα θα περάσουν αναπόφευκτα, όπως και στην Ελλάδα, μέσα από τις συμπληγάδες του νέο-ρεφορμισμού και της πολιτικής λύσης που προτείνει. Ο τελευταίος εκφράζεται μέσω του νέου σχήματος της «Ανυπότακτης Γαλλίας», του οποίου ηγείται μια παλιά ρεφορμιστική καραβάνα, ο Μελανσόν. Έχοντας μεγάλη επιρροή, ειδικά στο νεολαϊστικό δυναμικό που τώρα βρίσκεται στην εμπροσθοφυλακή του αγώνα, δεν πρέπει να υποτιμάται η συμβολή του ρεύματος αυτού στην εξέλιξη της σύγκρουσης. Το ξεπέραςμα της λογικής που εκφράζει περί της «ενότητας των αριστερών πολιτικών δυνάμεων» για τη νίκη των αγώνων, είναι αυτό το στοιχείο που θα μπορέσει να πάει τους αγώνες ένα βήμα παραπέρα.

Τέταρτον, αναγκαία συνθήκη είναι η υλοποίηση της ταξικής ενότητας μεταξύ των αγωνιζόμενων τμημάτων του λαού. Φάνηκε και προ διετίας, άλλωστε, ότι το πρωτοπόρο κομμάτι ήταν αυτό των εργαζομένων στη βαριά βιομηχανία και στους στρατηγικούς τομείς, μέσα από το οποίο παρέλυσε κυριολεκτικά η παραγωγή. Με την ταξική ενότητα μπορούν οι εργαζόμενοι να υπερβούν τον αμυντικό σχεδιασμό, ακόμη και των πιο μαχόμενων συνδικάτων και να δημιουργήσουν μια πραγματική «κατάσταση εκτάκτου ανάγκης» για τους από πάνω.

Πηγή: **PRIN**